

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

•Danica• izhaja vsak petek na celi pol in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za $\frac{1}{2}$ leta 1 gl. 80 kr., za $\frac{1}{4}$ leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide •Danica• dan poprej.

Tečaj XLIX.

V Ljubljani, 10. mal. travna 1896.

List 15.

JAKOB,

po usmiljenji božjem in apostolskega sedeža
milosti

knezoškof ljubljanski,

*vsem vernikom svoje škofije pozdrav in blagoslov od Gospoda
in Zveličarja našega Jezusa Kristusa!*

(Dalje.)

8. Poseben greh zoper osmo božjo zapoved je tako imenovano podpihovanje. S podpihovanjem grešimo, kedar komu povemo, kaj je prijatelj, sosed, tovariš v službi ali kdo drugi slabega govoril o njem in tako skalimo lepo sporazumnost med njima. Podpihovanje se torej razločuje od opravljanja v tem, da opravljanje meri zoper čast bližnjega, podpihovanje pa zoper prijateljstvo: podpihovanje je zato obrnjeno naravnost zoper medsebojno ljubezen in zaradi tega lahko spravi dušno izveličanje dotičnih v največjo nevarnost. Druga, glavna zapoved kerščanske ljubezni, katero moramo ravno tako spolnovati kakor prvo, da se večno izveličamo, se namreč glasi: „Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe“; podpihovanje pa skuša naravnost otežiti, da se spolnuje ta zapoved. Če se tolikrat dogaja, da se prijateljstvo umika sovraštvu: da se sosed ogiba soseda, da se ljudje, ki so v eni in isti javni ali zasebni službi, ne pogledajo kakor bi bili tujci, če občujejo merzlo in nezaupno med seboj, če morebiti drug drugemu klubujejo in nagajajo; če se tolikrat dogaja, da se med seboj več ne razumeta mož in žena, tašča in sinova: je žalibog temu krivo v mnogih, premnogih slučajih ono ostudno prenašanje govoric in dvojezičnost, z drugo besedo: podpihovanje. Podpihovanje napravlja v tolikih družinah nemir in zamero,

merzno, sovraštvo in serd. Zato govori Gospod že v starem zakonu: „Gospoda se stadi“ oni „ki trosi razpertije med brati“ (Ppreo. 6. 19.) in zopet: „Proklet bodi podpihovalec in dvoje zičnik; zakaj med veliko njih, ki v miru žive, napravi zmešnjave.“ (Sir. 28, 15.). Varujte se torej te gerde pregrehe in ne poslušajte ljudij, ki nikakor ne mislijo bližnjega obvarovati škode s svojimi besedami ter s tem storiti le svojo dolžnost, ampak se pečajo s podpihovanjem zato, da sejejo razpor in neslogo in da tako narejeno zmešnjavo sami porabijo v to, da se vtihotapijo bližnjemu za prijatelja, ali da spodrinejo bližnjega iz službe ter si skušajo tako pridobiti časnega dobička. Vsakdanje življenje nam podaja v tem oziru le preobilo najžalostnejših izgledov.

9. Grehi zoper bližnjega čast, o katerih sem vam doslej govoril: opravljanje, obrekovanje in podpihovanje, ne ostanejo samo v sercu, ampak se javljajo tudi zunanje. Vendar pa zoper bližnjega čast ne grešimo samo z zunanjimi grehi, ampak tudi z notranjimi; ne grešimo samo, če spodkopujemo čast bližnjemu pri drugih ljudeh, ampak grešimo tudi, če jo kratimo sami pri sebi. To delamo s krivim natolcevanjem in prederzno sodbo; in tudi te grehe prepoveduje Bog v osmi božji zapovedi. Iz tega zopet izprevidite, kako sveta da je Bogu čast človekova in kako očetovsko skerbi zanjo in jo varuje.

S krivim natolcevanjem grešimo, če brez zadostnega vzroka sumimo kaj hudega o bližnjem. Pri tem nismo torej terdno prepričani, da bi bil bližnji to ali ono storil, da bi znal imeti to ali ono slabo lastnost, ampak samo sumničimo, se nagibamo k misli, da je temu tako. V tem

oziru nam torej prepoveduje osma božja zapoved, da ne smemo v škodo bližnjemu sumiti krivo, to je, brez zadostnega vzroka. Tako je na primer sumil Heli, kakor pripovedujejo bukve kraljev (I. 1. 13), da je pobožna Samuelova mati pijana, ko je pri molitvi samo ustnice pregibala, in ne ob enem govorila; tako sumijo mnogi, ki brez premisleka obsodijo poštenega posla, da je to ali ono izmaknil in vendar ima v resnici eden domačih otrok, ki pa mora seveda že tako nedolžen biti, vse te različne tatvine na vesti itd. Nasprotno pa ni krivo natolcevanje, ni neutemeljeno sumničenje, če vidimo, kako se človek, ki je bil že kaznovan zaradi tatvine, plazi sumno po hiši, ali kako pobožno poklekava v cerkvi ravno pri skrinjici, in če potem sumimo, da preži na denar. Krivo natolcevanje tudi ni, če menimo, da preti nevarnost sinu ali hčeri, ki z osebami drugega spola prezaupno, preprijazno in skrivno občenjata in se pri tem tako rada odtegujeta očem očeta in matere; to ni natolcevanje, ampak sama skrbnost, katero žalibog le prepogosto in le preveč opravičujejo dogodki vsakdanjega življenja. Ravno tako ni krivo natolcevanje, ampak le modra previdnost, če gospodarji in mojstri hočejo vedeti, kaj počenjajo njihovi posli in učenci ob nedeljah in praznikih in s kom občejujejo. Bog daj, da bi po vseh družinah s tako zdravo previdnostjo in vestno natančnostjo pazili na svoje domače.

Samo po sebi je jasno, da je krivo natolcevanje greh; zakaj vsakter človek ima pravico, da ga bližnji spoštuje, dokler mu ni dal resničnega povoda, da ga presoja drugače. Sami zahtevamo, da se tako ravna z nami; zato pa tudi moramo isto privoščiti bližnjemu po besedah: „Česar nočeš, da ti drugi store, tega tudi ti drugim ne stori.“ Saj kažejo tudi slabi nasledki krivega natolcevanja, kako naj je presojamo. Ti nasledki se prepogostno razodevajo v nekem odurnem preziranju in žaljivi nezaupnosti proti bližnjemu, terdoserčnosti vsake verste in prederzni sodbi ter se na zadnje le prerado javljajo v pravem opravljanju bližnjega. Če se razruši sreča marsikaterega zakona, ni redko krivo temu natolcevanje; iz njega izvirajoča nezaupnost kruši medsebojno ljubezen, jo ohlaja in naposled odtuji zakonska drug drugemu; začneta se ogibati drug drugega, iščeta drugih oseb in tako morebiti naposled zabredeta tje, kamor ju je že spočetka bilo postavilo po krivici krivo natolcevanje; zabredeta v nezvestobo, v prešestvo. Pravo dobroto torej skazuje Bog človeški družbi, ko prepoveduje krivo natolcevanje.

10. Enako dobroto nam naklanja zapoved,

ki prepoveduje prederzno sodbo. S prederzno sodbo pa grešimo, če imamo brez zadostnega vzroka za gotovo in resnično, da je bližnji kaj hudega storil. Pri tem torej nič več ne sumimo, ne ugiblujemo sem ter tje, ampak izrečemo v svojem srcu naravnost in določno doveršeno sodbo o bližnjem; ne govorimo samo: znalo bi biti, ampak: tako je; ta je ukradel in nihče drugi. Ni mi treba naštevati takih prederznih sodb; vsakdanje življenje nam kaže le preveč zgledov, kako strahovito hitro si toliko ljudij osnuje tako sodbo, ne da bi jim vest najmanjšo stvarico očitala. Dosti jim je, da slišijo le mervico slabega o bližnjem ali bero kaj takega v časnikih, in precej imajo to za resnično ter kot golo resnico in z vso odločnostjo terdijo tudi v pričo drugih.

Ne imenuje se brez vzroka taka sodba prederzna sodba, zakaj v resnici je derzen zločin zoper bližnjega, zločin zoper človeško družbo, zločin zoper Boga samega. Zločin je in krivica, storjena bližnjemu, ki se obsodi brez zadostnih vzrokov in dokazov; zločin, storjen človeški družbi, ki mora terpeti škodo, če vsled tega bolj in bolj gine medsebojno spoštovanje in zaupanje, zločin je nazadnje zoper Boga, kateri edini preiskuje serce in obisti, in kateremu posega v sodniške pravice prederzna sodba, ki sodi in obsoja to, česar ne vidi.

(Dalje nasl.)

MIHAEL,

po božji milosti in po božjem usmiljenju

knez in škof lavantinski,

mногоčastiti duhovščini in vsem vernikom svoje škofije pozdrav, blagoslov in vse dobro od Boga Očeta in Boga Sina v edinosti sv. Duha!

III.

(Dalje.)

Zraven imena Jezusovega je še tudi ves naslednji del Češčene Marije dostavila sv. cerkev. Tretji in zadnji del angeljevega pozdravljenja, ki je pred vsem prošnja, kakor je prvi in drugi hvalitev, ne pelje nas kakor prva dva v Nazaret ali v Hebron, v Betlehem in Jeruzalem, temveč naravnost v nebesa. V nebesih, v največem veličastvu moramo poiskati Marijo, tje pred njeno prestolje se moramo v duhu povzdigniti, kader molimo: Sveta Marija, mati božja, prosi za nas uboge grešnike sedaj in ob naši smertni uri!

1. V zadnjem oddelku Češčene Marije, ki ga hočemo sedaj razlagati in premišljevati, začnemo svoj nagovor do Marije z besedami: Sveta Marija. Zakaj? Zato, ker je Marija čisto

posebno sveta, je kraljica vseh svetnikov. Marija je sveta, ker je imela posvečujočo milost božjo v višji in obilnejši meri, kakor vse druge pametne stvari. Sveta pa je tudi, ker je nikdar ni druga stvar dosegla in je tudi sedaj ne doseže v katerikoli čednosti. Vse čednosti, ktere vodijo k svetosti, ima Marija v najpopolnejši meri. Kaj je lepšega in ljubeznivšega, kakor čistost in nedolžnost? Ta angeljska čednost je bila v mnogih svetnikih in svetnicah velika in občudovanja vredna; toda kakor mesec in zvezde obledijo pred solčno svetlobo, tako izgine čistost največjih in najljubeznivših svetnikov pred dovršeno čistostjo deviške matere Marije. Kaj je prijetnejše, pa kaj redkejše, kakor sveta ponižnost? To krepost je težavno, prav težavno pridobiti. Kdor si jo je pa pridobil, nad tem ima Bog in imajo ljudje največje dopadajenje. Tako ponižni so kajpada ljubi svetniki. Ali nobena svetnica in noben svetnik še ni bil tako ponižen, nobeden ni tako v vseh rečeh le Bogu čast dajal, nobeden ni bil v svojih očeh tako majhen in malovreden pri vsej notranji vrednosti in veljavi, ni bil tako vesel, ako je bil ponižan in pozabljen, tako skromen in pohleven v vsem življenju, kakor je bila Marija, dekla Gospodova. Najlepše pa se kaže svetost v ljubezni do Boga in do bližnjega. Prav ta dvojna ljubezen podeli človeku pravico do svetosti. In to ljubezen je imela Marija v toliki meri, da bi bila vsaka primera z drugim človekom prederzna. Da, Marija je čisto posebno sveta, je svetnica v najodličnejšem pomenu te besede. O ko bi pač pomislili to vselej, kolikorkrat molimo Sveta Marija. O ko bi se med molitvijo spominjali sedaj čednosti, kateri je obljubljeno gledanje obličja božjega, zatem čednosti, ktera človeka tembolj povzdiguje, čimbolj ga na videz ponižuje, sedaj zopet poterpežljivosti in pokorščine, prav posebno pa požertvovalne, dejanske ljubezni do Boga in do ljudij. Potem takem bi nas vsaka Češčena Marija, ki jo molimo, nagibala, da se bolj in bolj poganjamo za kerščansko popolnost, da bolj in bolj napredujemo v svetosti in pravičnosti.

2. Nadalji besedi mati božja, nas uči, kaj imamo verovati o Mariji. Terdno namreč moramo verovati, da je Marija mati božja in da prav zato zasluži naše neomejeno češčenje, spoštovanje in vso našo ljubezen. Marija je v najpopolnejšem in v najresničnejšem pomenu besede mati božja ali božja porodnica. V sv. evangelju se ona imenuje mati Jezusova. Jezus pa je pravi človek in pravi Bog ob enem. Ker je Jezus Sin božji, kakor je Oče nebeški očitno pričal, rekoč: „Ta je moj ljubljeni Sin, nad katerim imam do-

padajenje (Mat. 3, 17), zato je njegova mati, Marija, mati božja in sme reči: Ta je moj ljubljeni otrok, nad katerim imam dopadajenje. Ona sme in more reči: Jaz sem mati, pa moj sin je Sin božji, zato sem jaz mati božja. Ti dve temeljni resnici katoliške cerkve sta neločljivo zvezani. Kdor veruje prvo, mora verovati tudi drugo; kdor taji prvo, mora zavreči tudi drugo. Tretje je izključeno. Seveda, Marija ni rodila Boga, rodila pa je Jezusa, čegar božja in človeška natora sta nerazdeljivo in nepomešano združena. Zato gre Mariji ime mati božja, kakor je tudi pozemeljska mati, mati celega človeka, ne samo le telesa. dasiravno rodi le telo ne pa duše. —

(Dalje nast.)

Razlaganje apostolske vere.

Spisal sv. Tomaž Akvinski.

V. Člen.

Šel je pred pekel, tretji dan od mrtvih vstal.

Kakor je bilo rečeno, smert Kristusova je bila v tem, da se je duša ločila od telesa, kakor pri družih ljudeh. Toda božanstvo je bilo tako nerazdeljivo zvezano s človekom Kristusovim, da je, dasi sta bila duša in telo ločena, božanstvo vendar na najpopolnejši način vedno bilo združeno z dušo in s telesom. Za to je bil v grobu s telesom tudi Božji Sin, z dušo pa šel pred pekel.

Pervi vzrok je ta, da bi prevzel celo kazen za greh in tako celi dolg popraščal. Kajti kazen za greh človekov ni bila samo smert telesa, ampak kazen je bila tudi v duši. To pa zato, ker je pri človeku tudi duša grešila in zato je bila duša kaznovanana s tem, da ni smela uživati gledanja Božjega; da bi se pa ta kazen odstranila, še ni bilo zadoščeno. Zato so pa po smerti vsi, tudi sveti očaki, pred Kristusovim prihodom šli pred pekel. Da bi toraj Kristus prenesel celo grešnikom odmerjeno kazen, ni hotel samo umreti, ampak tudi s svojo dušo iti v predpekel. Zato pravi David v 87. psalmu: „Prištet sem njim, ki gredo v jamo, jednak sem človeku brez pomoči, med mrtvimi vendar prost.“ Drugi so bili namreč tam kot sužnji, Kristus pa svoboden.*)

Drugi vzrok je ta, da je vsem svojim prijateljem popolnoma pomagal. Ni imel namreč svojih prijateljev le na svetu, ampak tudi pred peklom. V toliko so namreč Kristusovi prijatelji nekateri, kolikor ga ljubijo. Pred peklom pa so bili mnogi, ki so umerli v ljubezni in v veri v

*) To se pravi: Drugi, tudi sveti možje pred Kristusom, so morali pred pekel, ker so bila nebesa zaperta, Kristus pa je šel proste volje. Op. prest.

prihodnjega Odrešenika, kakor Abraham, Izak, Jakob, Mojzes, David in drugi pravični in popolni možje. In ker je Kristus svoje na svetu obiskal in jim s svojo smertjo na pomoč prišel, hotel je tudi one, ki so bili pred peklom, obiskati in jih s svojim prihodom tolažiti. „Vse spodnje kraje na zemlji bom prederl in vse speče obiskal in razsvetlil vse, ki v gospoda upajo.“ (Sir. bak. 24, 45.)

Tretji vzrok je bil ta, da bi popolno zmago zadobil nad hudobnim duhom. Tedaj namreč kdo svojega sovražnika popolnoma premaga, če ga ne premaga samo v bitki na prostem polju, ampak tudi napade njegovo deželo, vzame glavno mesto in tudi njegovo palačo podre. Kristus obvladal je hudobnega duha in ga na križu premagal, kakor pravi sv. Janez: „Zdaj je sodba sveta, zdaj bo vojskovodja tega sveta izveržen“ (12, 31). Da bi ga toraj do cela premagal, hotel mu je uzeti sedež kraljestva in ga zvezati v lastni hiši, ki je pekel. Zato je šel doli, mu vse uzet, ga zvezal in mu odpeljal plén. „In je pobral orožje poglavarstvom in oblastem in jih je serčno peljal in je očitno zmago čez nje obhajal sam v sebi.“ (L. do Kol. 215.) Ravno tako je hotel Kristus, ker je prejel posest in oblast nebes in zemlje, zadobiti tudi posest pekla, kakor pravi sv. Pavel: „V imenu Jezusovem naj se upogibajo vsa kolena onih, ki so v nebesih, na zemlji in pod zemljo.“ (Filip 2, 10.) In: „V mojem imenu bodo izganjali hudiče.“ (Mark. 16, 17.)

Četrti in zadnji vzrok je pa ta, da bi rešil svetnike, ki so bili pred peklom. Kakor je namreč Kristus hotel smert preterpeti, da bi odrešil živčee smerti, tako je hotel iti pred pekel, da bi rešil one, ki so bili tam. „Tudi ti boš izpustil po kervi svoje zaveze svoje jetnike iz jame, v kateri ni vode“ (Cah. 9, 11.). „O smert, jaz bom tvoja smert, o pekel, jaz bom tvoj ugriz“. (Bej. 13, 14.) Dasi je namreč Kristus smert in nje moč popolnoma uničil, vendar pekla ni uničil, ampak zadal mu je le hud udarec.¹⁾ Kristus ni odrešil vseh pekla, ampak le tiste, ki so bili brez smertnega in brez izvirnega greha.²⁾ Izvirnega greha je bil vsak za svojo osebo rešen

¹⁾ Pred Kristusovim prihodom so morali tudi pravični po smerti iti predpekel, zato je bila zanje smert grenka. Po Kristusu pa gre vsak po smerti v nebesa ali v pekel ali v vice, in v tem obstoji zmaga Kristusova nad smertjo. Za hudobneže pa je še vedno pekel. Op. prest.

²⁾ Zdaj pa nastane vprašanje, kako so bili ljudje v starem zakonu oproščeni smertnega greha in kako izvirnega greha, ker v starem zakonu ni bilo sv. spovedi in sv. kersta, po katerih se nam izbriše smertni greh? Na to odgovarja sv. Tomaž in pravi:

in oproščen po obrezi.“) Pred obrezo pa so bili otroci opravičeni po veri svojih bogaboječih staršev, odraščeni pa po daritvah, ki so imele le moč z ozirom na prihodnjega Zveličarja in po veri v Njega. Toda ti pravični stare zaveze so bili pred peklom zaradi izvirnega greha Adamovega, od kterega jih glede na natoro greha ni mogel drugi rešiti ko Kristus sam.³⁾ Zato je Kristus pustil v peklu vse one, ki so umerli v smertnem grehu in pa neobrezane otroke in zato je dejal: „Smert, jaz bom tvoja smert in tvoj ugriz, o pekel.“ Tako je sedaj jasno, da je Kristus šel pred pekel in zakaj da je šel. —

Štiri stvari lahko povzamemo za poduk.

Pervič, učimo se terdno zaupati na Boga. Naj si bo namreč človek še v taki stiski, vedno mora upati v Božjo pomoč, in nanj zidati. Gotovo pa ni hujšega, kakor to, da je kdo v peklu. Če je pa Kristus one, ki so bili v peklu,⁴⁾ rešil, mora vsakdo, da je le prijatelj Božji, upati, da ga Bog reši iz vsake nadloge: „Ta (modrost namreč) prodanega pravičnega ni zapustila, ampak rešila ga je grešnikov in je šla z njimi v jamo in ga ni zapustila v vezeh.“ (Modr. 10, 13.) Ker pa Bog zlasti svoje služabnike podpira, zato mora oni, ki služi Bogu, biti prav varen in brez skerbi: „kdor se Boga boji, se nič ne trese in ne boji: zakaj on je njegovo upanje“. (Sir. 34, 16.)

Drugič se moramo bati in se ne preveč in prederzno zanašati. Dasi je namreč Kristus terpel za grešnike in potem šel pred pekel, vendar ni vseh rešil, ampak samo one, ki so bili brez smertnega greha, kakor smo že rekli. Tisti pa, ki umerje v smertnem grehu, naj ne upa na odpuščanje in milost. Ampak tako dolgo bo ostal v peklu, kakor svetniki v nebesih: „Ti bodo šli v večno življenje, oni pa v večno terpljenje“ (Mat. 25, 46).

Tretjič bodimo prav skerbni. Kajti Kristus je šel pred pekel nam v korist in tudi mi se moramo potruditi, da gremo večkrat tje doli,

¹⁾ Obreza, katero je Bog ukazal Abrahamu, prav za prav ni imela moči, da bi izbrisala izvirni greh, obreza bila je le znamenje zaveze Izraelcev z Bogom. Glede na to prednost in pa glede na to, da je iz njih rodu imel priti obljubljeni Mesija, glede na to je Bog izbrisal Izraelcem izvirni greh. —

²⁾ Izvirni greh ima trojno posledico: Perva je ta, da se ta greh podeduje od človeka na človeka, in človek pri svojem rojstvu ni otrok Božji in dedič nebeškega kraljestva, druga je smert in nje grenkost, ktero je Gospod s svojim terpljenjem osladil; tretja pa je bila ta, da so bili v stari zavezi tudi pravičnim nebesa zaperta, odperla so se pa po Kristusovem zadostilnem in spravnem terpljenju.

³⁾ Sv. Tomaž rabi i za pekel i za predpekel isto besedo; skoraj gotovo so bili vsi na enem kraju, a pravični niso terpeli, zato pravimo da so bili pred peklom.

namreč s tem, da premišljujemo one kazni, kakor je to delal oni sveti mož Ecehija, rekoč: „Jaz sem rekel: Pojdem ti v sredi svojih dnij k peklenskimi vratom“ (Izaija 38, 10). Kdor namreč pogosto gre doli v življenji s premišljevanjem, ne bo lahko prišel tja doli po smerti, ker tako premišljevanje odvraca nas od greha. Vidim namreč, da se ljudje tega sveta boje kako hudobijo storiti zaradi časnih kazni: koliko bolj se je toraj treba bati grehov zaradi peklenskih kaznij, ki so mnogo večje i po dolgotrajnosti i po ostrosti i po raznoverstnosti: „Spominjaj se poslednjih rečij in vekomaj ne boš grešil“ (Sir. 7, 40).

Četrtič pa nam bodi to v zgled ljubezni. Kristus namreč je šel pred pekel, da bi odrešil svoje in zato moramo tudi mi iti tja, da pomagamo svojim. Sami namreč nič ne morejo in zato moramo onim pomagati, ki so v vicah. Jako terdoserčen bi bil, kdor bi ne skušal rešiti svojega prijatelja, ki je zapert v pozemski ječi, še mnogo bolj terdoserčen pa bi bil, ki bi ne pomagal svojemu prijatelju v vicah, ker se posvetne kazni z peklenskimi kaznimi niti primerjati ne dajo: „Usmilite se me, usmilite se me, vsaj vi prijatelji moji, ker roka Gospodova me je zadel.“ (Job. 19, 21.) „Sveta in dobra je misel moliti za mertve, da bi bil, greha rešeni.“ (Mak. 2: 12, 16.) Pomaga pa se dušam v vicah zlasti na tri načine, kakor pravi sv. Avguštín, namreč z sv. mašo, miloščino in molitvijo. Sv. Gregorij pridene pa še četrto, namreč post. To pa ni prav nič čudno, ker tudi na tem svetu zamore prijatelj za prijatelja zadostiti. Toda to velja le o onih, ki so v vicah. (Dalje nasl.)

Nekaj za velikonočno Obhajilo.

„To je moje telo.“

„Simmen vom Berge Karmel“ to-le pišejo: Neki mašnik v listu „Correspondenz des Pristervereins“ 26. jan. 1896 pripoveduje, kakor sledi:

Osemnajstletna deklica evangeliške vere me je prosila, naj jo podučujem katoliško vero. „Kako si prišla na to, da bi postala katoličanka.“ — „Že kot šolarica,“ je odgovorila, „ko sem slišala besede sv. pisma: To je moje telo, sem se vprašala, kje pa je telo Gospodovo? V naših evangeliških cerkvah Ga nisem našla. Prišla sem pa pred nekaj časom v katoliško cerkev in vse mi je reklo: „Tukaj je telo Gospodovo.“ Prosim, podučite me v katoliški veri.“ Nauk ni bil težaven. Postala je katoličanka, akoravno njeni starši in sorodniki o njej nič nečejo vedeti.

Ako te verstice pridejo komu pred oči, ki še ni opravil velikonočne spovedi in sv. Obhajajila, naj tudi on popraša sam sebe: „Kje je Gospodovo telo?“ Tudi taki, ki preveč redko hodijo k spovedi, naj se zvečer pri spraševanju vesti včas poprašajo: „Kje je Gospodovo Telo?“

Strašna sodba božja.

Poslušajte tatovi, roparji, tolovaji!

Ogerski časniki Magyar-Allam je 22. svečana 1895 naznanil naslednjo dogodbo, ki mora vsako živo dušo prepričati, kako pravični Bog nad nami vlada. V bereški stolici se je malo poprej to-le primerilo: Neki gostilničar je na tergu v Munkaču prodal nekaj goved za 700 gld. Naslednji dan je šel na daljnije popotvanje in v ta namen je od izteržnega denarja vzel 100 gld. seboj, drugo svoto pa je pustil doma.

To je videl srenjski sodec (Gemeinderichter) in sklene, da bode puščen denar ugrabil. Pozno v noč zahteva, da naj ga gostilničarica pusti v hišo; bila je sama doma. Žena se je izgovarjala, da je že policijsko-prepovedana ura in ni odperla. Nato reče sodec, naj mu da tobaka in v tem, ko žena tobaka gre iskat, odpre on okno in noter puhne, popade prestrašeno gostilničarico, jo vleče iz pivnice v sobo in zahteva, naj mu da denar. Ukljub vsem prošnjam jo zveže, potem gre k omari in spravi denar v žep. Ona pa mu mora priseči, da živemu človeku ne bo o tem nič povedala; ker pa se je na njeno prisego malo zanesel, ji reče, da naj se na smert pripravi. Nesrečna žena ga na to poprosi, naj jo saj tako ubije, da ne bo nič kervi prelivala. Sodec v to privoli in išče motozo, da bi jo obesil. Naredil je petljo, motoz priterdil na rožanec pri vratih in je najpervo sam poskušal. Med tem, ko je tako zanjko vrnava, se je stol prevern timer, in sodec je obvisel na konopcu. Žena, ki je bila zvezana, pri najboljši volji ni mogla pomagati, in sodec se je zadel v prčo nje. Tako je prebila strašno noč, ker noben človek ni slišal, ko je klicala na pomoč. Ta slučaj je po vsem okraju obudil velik šum in zgledovanje.

(Győr, Gjur, Raab) P. Brunon. karmelit.

Ali pa ni tudi takih tolovajev, ki dobro ime, ne že kradejo, temveč ropajo in plenijo s peresom in z jezikom in nedolžne obešajo na smertne stebre očitnega mnjenja!

O sodnji dan!!

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. (Veliki teden.) Veliki teden se je prav dobro obnesel. Polno ljudi iz vsih stanov, posebno tudi delavcev, je božje grobe obiskovalo, toliko ložej, ker je bilo vreme prav ugodno, če tudi je bilo poslednje dni nekoliko bolj merzlotno. V stoljnici so se molitev in družih opravil vdeleževali vzvišeni gospod knez in škof in pri prav vgodnem vremenu in med silnimi množicami ljudstva, so v saboto vodili vstajenje in procesijo. Ginljivo je bilo, da se je velika množica gg. vradnikov z gospodom vladnim predsednikom na čelu vdeležila častitljivega Gospodovega vstajenja in proces. s presv. R. Telesom. Gg. bogoslovci in drugi pevci so moško spolnovali svojo nalogo.

Tolažljivo je posebno tudi to, da je zlasti še posebno poslednje dni, kakor sploh postni čas, toliko število ljudi opravilo spoved in sv. Obhajilo; sej previdni človek sam spozna, da v splošnih britkosti je tolažilo le pri Bogu. Pretežko je zraven zunanjih še notranje breme greha nositi v sercu, ki se ga lahko znebi, če ima le resno voljo z Bogom se spraviti in začeti pametno in kerščansko življenje. No,

kteri so še zastali, dá se mir doseči še po veliki noči; nobeden naj pa ne čaka poslednjih dni pred Vnebohodom.

Velikonočno nedeljo so veliko opravilo imeli prevzvišeni gospod knez in škof; cerkev je bila do zadnjega prostorčka vsa natlačena, toliko bolj še zaradi papeževga blagoslova, ki so ga dali po slovesni pridigi katoliškim vernikom.

Iz Ljubljane. (Velikanska procesija.) Na velikonočno nedeljo je Ljubljana za eno naj večih slovesnosti obogatela. To je bila namreč silovito velika obljubna procesija s S. Rešnjim Telesom k Marijinemu znamenju v Šenpeterskem predmestju, ktero so vodili premilostni gospod knez in škof Jakob Missia. Prišel se je obhod še pred tremi popoldne, šle so sem ter tje po dve, enkrat celo po tri verste vštric; vender je samo kake tri minute še manjkalo do štirih, ko so zadnje verste šle mimo stoljne cerkve. Po polju med cerkvijo sv. Petra in kapelo M. Device je bilo daleč okrog vse polno ljudstva. Obnašanje je bilo prav spodobno, možje so šli odkriti med molitvijo, in na oknih, koder je bilo neseno presv. Rešnje Telo, so bila okna razsvitljena. Mislim, da se ne bo motil, kdor meni, da še nikoli ni bilo tako velike in tudi ne tako posebne procesije, odkar stoji Ljubljana, kakor je bila ta.

Bog daj Ljubljančanom in sploh Kranjcem se tako poboljšati, da bi take strašne šibe ne bilo več potreba. Ker pa po družih krajih, n. pr. v Ameriki, zdaj nadaljuje zemljo stresati se, zato ne pozabimo opomina sv. Duha: „V strahu in trepetu delajte delo svojega zveličanja!“

Za pirhe prečast duhovščini. Sodalitas sacerdotum dioeceseos Labacensis in honorem Ssi Cordis Jesu ad conservandum et promovendum spiritum sacerdotalem.

I. Finis „sodalitatis sacerdotum in honorem Ssi Sordis Jesu“ is est, ut periculis occurratur, quibus sacerdotes saeculares in quotidiano suo cum omnis generis hominibus commercio non parum exponuntur: periculis scilicet, ne mundi spiritum paulatim sibi faciant proprium.

Cujus quidem periculi caput in quadam, ut ita dicam, solitudine spiritali situm est.

Dum enim homines laici in sacerdotibus sustentaculum sibi inveniunt, regulares in confratribus suis, sacerdotes saeculares in omnibus fere sibi ipsis relinquuntur proptereaque plus ceteris illud S. Scripturae in se experiri debent: „Vae soli; quia, cum ceciderit, non habet sublevantem se.“ (Eccle. 4, 10.)

Cui difficultati periculisque inde enascentibus facillime efficacissimeque occurri posse videtur, si sacerdotes speciali ad hoc sodalitate inter se conjunguntur.

Et re quidem vera, si Spiritus S. dicit: „Amicus fidelis protectio fortis; qui autem invenit illum, invenit thesaurum.“ (Eccli. 6, 14) quantum munimen quantumque thesaurum praeberi putamus intima conjunctione amicorum, qui corde uno et anima una in eundem tendant praefixum sibi sublimem pulcherrimumque finem?

Quae omnia profecto suadent, ut sacerdotes quasi triplici: orationis scilicet, exempli mutuaeque exhortationis vinculo inter se devinciantur, quo melius Dei honorem, suamque ipsorum integritatem, perfectionem et salutem aeternam promovere et id

assequi valeant, ut in omnibus seipsos praebeant exemplum bonorum operum, forma facti gregis ex animo. (Cf. Tit. 2, 7; et I. Petr. 5, 3.)

Et haec quidem de fine sodalitatis.

II. Haec porro sacerdotum sodalitas sub patrocinio Ssi Cordis Jesu constituta est, de cujus plenitudine nos omnes accepimus (Cf. Joan. 1, 16.), atque in Sso hoc Corde quasi in centro suo residet indeque tota quanta regitur.

III. Sodalitatis protector est ipse dioeceseos episcopus; cui subest praeses, a sodalibus per vota secreta, directe ad episcopum missa, eligendus et ab episcopo ad triennium, vel certe non ultra quinquennium confirmandus.

Praesidi assistant vicepresides, quorum numerus a sodalium numero necnon a locali regionum qualitate dependet, quibus praeficiendi erunt. Etiam hi simili modo eligendi et ab episcopo confirmandi sunt, idque pariter ad triennium vel certe non ultra quinquennium. Sed etiam intra hoc tempus liberum erit episcopo, si ita illi visum fuerit in Domino, aliter disponere de praeside et vicepraesidibus.

IV. Ad assequendum sodalitatis finem, qui juxta superius dicta non alius est, nisi ut vita vere sacerdotalis promoveatur, sodales has regulas observabunt, epistolis pastoralibus S. Ap. Pauli, necnon conciliorum, praesertim vero Tridentini, canonibus, et statutis dioecesanis respondentes; scilicet:

1. Ut quotidie mane ad minus per viginti minuta sacrae vacent meditationi.

Quodsi mane fuerint impediti, id alio per diem tempore faciant, vel meditationi piam lectionem substituent, vel saltem frequentibus per diem piis jaculatoriis animum ad Deum levabunt.

2. Ut saltem per quadrantem se praeparent ad accessum ad altare, sacrum Missae sacrificium oblaturi, et etiam post recessum ab altari tantum temporis dent gratiarum actioni.

Utrumque porro, aedificationis fidelibus praestandae causa, non in sacristia, sed, si possibile, in ipsa ecclesia fiat.

Quodsi ex causa rationabili minus temporis in id insumpserint vel alias breviores in hoc fuerint, defectui frequentioribus per diem caritatis actibus supplere studebunt.

3. Ut breviarium opportuno tempore, digne, attente ac devote recitent, et, si tempus superest, saltem brevem etiam lectionem spiritualem instituant.

4. Ut quotidie, quantum circumstantiae permittunt, per aliquod tempus Ss. Sacramentum visitent, exceptis diebus, quibus promeridiano vel vespertino tempore ex officio ecclesiam adire debebunt.

O češčenji sv. Jožefa. (Dalje.) Naj si bo n. pr., da koga upnik tirja za dolg, ki ga ne more plačati, priporoči se sv. Jožefu, in upnik se dá sprostiti, da še počaka. Naj si išče denarja na posodo, opravi devetdnevno k sv. Jožefu in dobi ga pod vgodnimi pogoji. Naj si je kdo tožen, išče pomoči pri sv. Jožefu in opravi devetdnevno njemu v čast, in glej čudo! Kar nikdo ne bi mislil, opročen je bil pri sodniji. Naj si grešnik na smertni postelji neče prejeti ss. Zakramentov, spet pomaga sv. Jožef, priprošnjik na zadnjo uro, da se grešnik omeči. Bodi si, da je oče bolan in družina v pomanjkanji, spet rednik Jezusov zapuščene preredi. Bodi si, da je kdo brez službe, ali da se mu ponaša kupčija slabo, ali da

gosnadar ne more dobrih poslov dobiti, ali da so otroci hudobni, ali da kdo domaćih krade in je drugi po nedolžnem obdolžen; ali da ima učitelj kakega paglavca, ki mu celi razred pohujšuje, ali da katehet pripravlja otroke na prvo sv. Obhajilo, itd., oberne se vselej zaupno k presv. Sercu Jezusovemu, ali k sv. Jožefu, opravi devetdnevnicu njemu v čast, in gotovo ni osramoten. In vsako uslišanje objavijo v listih. Kar je za Nemce ali druge narode dobro, zakaj bi pa za Slovence ne bilo? Le udomačiti je treba pravo dejansko pobožnost z razširjanjem dobrih knjig, kakor so Mohorjeve, in dobrih časopisov. (Bog obvari pa kužljivih kar je dan danes posebno nevarno, prava kuga!) Učimo se! Nemci n. pr. imajo prav poljuden nabožen list „Pelikan“, ki izhaja v Feldkirhenu na Vorarlberškem. Velja za celo leto 70 kr. Ta list izhaja še le tri leta, pa ima že 49 000 naročnikov. Pa kako je dobil toliko naročnikov? To nam pojasni vrednik lista sam: „Naredili smo pogodbo s sv. Jožefom, o katerega mogočni priprošnji se je „Pelikan“ že sam večkrat prepričal. Prvo leto smo obljubili 30 knjižic sv. Jožefa zastoj razdeliti med ljudi, ako dobi „Pelikan“ 2000 naročnikov. Res, dobil jih je 2500. Prihodnje leto smo dejali: „Ljubi sv. Jožef! ako spraviš število naročnikov na 8000, razdal bom 100 knjižic.“ Koncem leta jih je bilo 12 000. Tretje leto, t. j. lani, smo upali, da jih dobimo 30 000, in obljubili smo še večje število knjižic sv. Jožefa razdeliti. Pred koncem leta jih je bilo res toliko in še več. Letos pa smo tako derzni, da upamo na priprošnjo sv. Jožefa doseči 50.000 in smo obljubili še več knjižic sv. Jožefa razšiti med ljudstvo. In res! Do konca svečana imamo že čez 49.000 naročnikov in še vsaki dan se jih toliko oglašja, da jih bo pred koncem leta gotovo 60 000.

(Dalje sledi.)

Gradec, 31. m. 1896. Visokočastiti gospod kanonik! S ponižno in zaupljivo prošnjo se danes do Vas obračam. Velika suša in pokončevalne kobilice so napravile na polju silno škodo, in sicer po vsem Natalskem. Vsled tega pričakujemo velike lakote. Ker mora misijon v Marijanbilu preskrbljevati nad 1700 oseb z živežem, si mora naročiti iz Evrope 4—5000 vreč vsake verste turšice, pšenice in reži. Če bo vreča žita samo po 4 gld., tedaj je to za naš misijon velikanski denar. Če bi torej Vi o kakih misijonskih darovih odločevali, prosim najponižneje v imenu sv. misijona in ljubih černih otrok, da bi se letos še prav posebno spominjali našega prepotrebne misijona. Molilo se bode prav zelo za naše ljube dobrotnike, ki nam pomagajo lajšati veliko skerb. Vsak, najmanjši dar je že pomoč. Ljubi Bog bode povernil.

Pred kratkim se je nova misijonska postaja ustanovila v Mačonalandu, z imenom Triashill, po naše Gora sv. Trojice. Vesele velikonočne praznike Vam vošči iz celega serca ter bivam v Sercu Jezusovem

Vaš hvaležni

Br. Stanislav Haselbacher, trapist.

NB. Prav velike skerbi imam sedaj, pa vse storim z veseljem za uboge pogane.

Sarajevo, na veliki četrtak. (Odlikovanje dr. A. Jegliča in dr. Jagatića, korizma, Balkan.) Premila Danico! Ustupi dobrostivo malo mjesta za ovo nje-koliko redaka, koji ti stižu iz bijelog grada Sarajeva. Oni ti donose vijest, koja se osobito tiče tebe i tvojih štovanih čitatelja. Kako prijašnjih godina, tako i sada vjerne ovce hrlile su put stana svoga miloga Nad-

pastira, da mu prigodom Njegovog imendana zasnje-doče svoju neuskolebivu vijernost, djetinju ljubav i štovanje. Nego ove godine bila je proslava imendana još radosnija, još svečanija, jer je baš taj dan odlikovano osobitom čašću dvoje Nadbiskupove djece, kako to često zna nazvati presvjetli Nadpastir iz same ljubavi svoje kanonike. Taj dan dakle prvom proglasi presvjetli Nadbiskup dekret Njegovog Svetosti Leona XIII., kojim dekretom sv. Otac imenuje dra Antona Jegliča, verlog sina Slovenske, i dra Andriju Jagatića apostolskim protonotarima. Ma da i jest dekret puno prije stigao, ipak stvar osta tajnom sve do rečenoga dana. U zavodu č. sestara „kćeri božje ljubavi“ bijaše se spremila velika svečanost, da se što većim slavljem predadu počasni znaci odlikovanemu dostojanstveniku. Kada je bio u dvorani za to priređenoj presvjetli Nadpastir za drom Antonom Jegličem i inim svećenstvom, započmu čestitati Nadbiskupu, koji im zahvali na srdačnom čestitanju, al reče, da nije došao, e bi se Njemu čestitalo, već da On sa ovim zavodom čestita ravnatelju zavoda. Sve se presenetilo, jer izim njekolicine nitko nije znao, šta će to reći, da to pro-sbori presvjetli preč kanoniku Jegliču, osloviv ga sa naslovom „presvjetli“, pa istaknuvši razlog, koji je potako Njegovu Svetost na ovo odlikovanje, na ime njegove osobite zasluge za sv. crkvu, preda mu počasne znake: križ, persten, mitru i ljubičasti plašč. Presvjetli dr. Jeglič uz suze zahvali se na tom neočekivanom odlikovanju, našto Nadbiskup zaputi se u pratnji sa svećenstvom k zavodu č. sestara milo-serdnica, gdje su na sličan ganutljivi način iznenadili preč kanonika dr. Andriju Jagatića, ravnatelja istoga zavoda. To toliko o verlem sinu Slovenskom, a k tomu nadovezujem serdačnu molitvu: O Serce Isusovo, pošalji što više tako apoštolskih muževa, o prečista Djevice Marijo, daj da ohrani što više takovih dičnih sinova mila zemlja Slovenska!

Korizmeno vrijeme ovdje se sprovagja što svetije. Djeluje se i radi na sve strane za spas duša, a duša ovom djelovanju jest sam presv. Nadbiskup sa svojim apoštolskim radcima kanonicima, a uz njihov bok junački posluju verli oci Isusovci. Ovi potonji derže korizmene propovijedi u stolnoj crkvi u hervat-skom i njemačkom jeziku za strance, duhovne vježbe u svim ovdašnjim zavodima, a neumorno opremaju i pohagjaju bolesnike u ovdašnjoj velikoj zemaljskoj bolnici.

Baš sada su se doveršile duhovne vježbe za gospogje. Sve odličnije gospogje grada Sarajeva obavljale su ove sv. vježbe, a na čelu im baronica Appell, supruga poglavice zemaljske vlade. — Dok ovo pišem, i ovdašnja mladež srednjih škola prvom obavlja sv. eksercitije; jedva što su im to najavili, već se je priličan broj posve rado odazvao tom pozivu, ne samo gimnazijalci, već i preparandisti. Sv. vježbe obdržavaju se u nadb. centralnom sjemeništu, te jedni stoje sasvim u zgradi bogoslovskoj, a drugi, kojima to nije moguće zbog pomanjkanja prostorija, pohagjaju od kuće. Vladanje je baš uzorno, svjedokom sam tomu. Hvalevrijedno je to od ovih mladih soko-lića, da se tolikom revnošću brinu i za svoju dušu i da su uzdržali u sercu svome takov mar za svoju sv. vjeru, ma da danomice moraju općiti sa turskim, razkolnim i židovskim življem. — Dao dragi Bog, te sjeme riječi božje palo na dobro tlo i urodilo sto-

strukim plodom, dao dragi Bog, pa se zavele u svako školi prekorsne ove vježbe, da se bar tako nadomjesti, što jedan kateheta ne more da izvede radi maloće sati za vjeronauk. —

Odkada sv. Otac papa stavi ruke na posao, da opet odvojenu braću razkolnike sa pravom i jedino spasavajućom crkvom ujedini i kod nas se je počelo o tom bolje misliti i življe o sjedinjenju razpravljati. Ovo pitanje stalo se je baš ozbiljno razglabati, kada sv. Otac naimenova nadbiskupa Stadlera svojim komisarom u preznamenitom poduzeću o sjedinjenju. Kako je već i Rimski Katolik spomenuo odlučio je naš Nadbiskup pokrenuti glasilo za promicanje sv. ove misli. U tom glasilu, koje nosi ime „Balkan“, imale bi se razne prijemne točke razglabati mirnim i objektivnim načinom. Željno smo dugo iščekivali, kada će osvanuti dan Balkanu, dok nam sada najaviše, da će ob Uskršnjim praznicima ugledati svjetlo. Perve godine izaći će dva puta a onda će svake godine rasti. Obseg prvom broju velik je, ističe se zanimivošću i obiljem lijepih članaka. Urednikom mu je veleuč. gosp. umir. sveuč. prof. dr. Š. Bresztyensky, naklada revna i požertovna tiskara Antuna Scholza. Narudžbe na brošuru (60 nov.) prima nakladnik u Zagrebu (Margaretska ulica br. 6.) — Važan je ovo korak, ma da se po ljudski sudeći ne može očekivati obilan rod, ipak mi ne smijemo zdvojiti. Nije dugo, kako izusti rek bi u proročkom duhu biskup Strossmayer riječi: Nije dugo još vrijeme sretnom času sjedinjenja, a ove mal ne iste riječi opetova ne davno sv. Otac, dakle velika je nada. S toga mila braćo Slovenci, koji god se ponosi sinom sv. majke crkve, neka se lati oružja, koje nam je sam Isus preporučio: molitve. Tko ne može perom, možda će još više polučiti krunicom u ruci, jer „mnogo može molitva pravednika“ i „molite, pak ćete dobiti“, veli sam Spasitelj naš.

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec mali traven (april) 1896.
(Spis poterjen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Dobro časništvo.

b) Posebni namen:

16.) **S. Drogen.** Nove nastanitve oo. Redemptoristov na Nemškem. Sprava med užaljenimi vsled pravd. Uboge duše.

17.) **S. Anicet.** Afrika in družba sv. Petra Klaverja. Po množitev delavnih udov št. Vincencijeve družbe.

18.) **S. Viktorp.** Kat. delavsko društvo za Nemčijo. Mestna oblastva. Vojaške zadeve. Ohranitev kupčije in veljave.

19.) **S. Ekspedit.** Brazilija. Spreobrnitev divjih avstralskih rodov. Vestno spolnovanje dolžnosti pri volitvah. Dijaki.

20.) **S. Teotim.** Kerščanska družina. Neki otrok, siloma ukraden naši Cerkvi. Hudo skušani.

21.) **S. Anzelm.** Združenje zmotenih bratov z rimsko materjo Cerkvijo. Razširjanje kat. knjig. Posli.

22.) **Ss. Sotel in Kaj.** Žertve socijalistične prevare. Pomoč v dolgotrajnih nezmerno skelčih dušnih bolečinah.

23.) **S. Jurij.** Kerščanske vladarske hiše. Vodniki kerščanskega ljudstva na Avstrijskem in Nemškem. Zavodi za božjastne

Listek za raznoterosti.

Večna molitev pred Jezusom v Zakramentu ljubezni. Vsak goreči kristijan ima dan danes na dnevnem redu, kolikor je moči, častiti Jezusovo najsvejšerje Serce v prečudni Skrivnosti presv. Rešnjega Telesa. V ta namen prav posebno služijo nove bukve: „Večna molitev pred Jezusom v Zakramentu ljubezni,“ ki se dobivajo v kat. bukvarni, ali pa tudi pri vis. čast. g. kan. stoljnem župniku Jan Flisu. V tej obširni knjigi, čez 600 strani, imaš bogoljubni bralec polno prelepih premišljanj. Potem psalme, pesmi, molitve, 17 raznih litanij; slednjič skoro brez števila raznih molitev, tudi so molitve za domovino; in k sklepu „Zadostilna molitev za bogokletstvo.“

Kadar bodo prostomišljaški liberalci začeli s to prelepo knjigo hoditi pred S. R. Telo molit, bo to znamenje, da se časi na boljše obračajo.

Med knjižicami, ki jih nikoli ne moremo dosti priporočati v prid naše mladine, so zlasti tudi gosp. prof. Keržičeve brošurice. Gosp. Ant. Keržič ima kaj lastnega, kar mladino posebno miče. To pot je nova knjižnica: „Kako ti je ime?“ in popisuje vzorno življenje sv. Antona Pad. — Druga je „Kerščanski Detoljub“ VIII, št. 1—4. ki ne manj in spodbudno obdelujejo dalje: „Cerkvenega leta IV, velikonočno dobo.“ Vse knjižice in dela g. Keržičeve, z Vertecem vred imajo to prednost, da se zelo prodajajo, ter vsak šolar in šolarica zamore toliko prihraniti, da si jih nasproti oskerbuje. Detoljub s prilogo stane letnik 40 kr. brez prilog pa 25 kr.

Novosti iz starih-novih časov. Iz Turina nam je Ms. Michael Rua poslal mojstersko podobo Jezusovega križanja s podpisom: „Die Kreuzigung unsers Herrn Jesu Christi. Faksimile eines Kunstbildes in Messebuche des Cardinals della Rovere, Bischofs von Turin aus dem 15. Jahrhundert.“

Iz Bosne. V dokaz, da se z delom nove cerkve sv. Jožefa res pridno napreduje, nam je poslal brat Alphons Marija tri fotografije z napisom: „Glavna vrata nove cerkve sv. Jožefa v Prjedoru. Izdelal redovnik Trapist v samostanu Marija-Zvezdi pri Banjaluki v Bosni l. 1895.-1895.“

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Nekdo 5 gld. — Č. g. župnik Fr. Eržen 1 gld. 50 kr. — Č. g. župnik Lov. Kristofič 1 gld. — Č. g. žup. Martin Narobe 5 gld. — N. N. 1. gld. — Neimenovana 1 gld. — Dober prijatelj 2 gld.

Za sv. Detinstro: Č. g. žup. Lov. Kristofič 1 gld. 70 kr. — Iz Selc po č. g. kapl. Ant. Mezgu 4 gld. 30 kr. udnine.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: Neimenovana 5 gld. — N. N. 3 gld.

Za varhe Božjega groba v Jeruzalemu: Prečast. g. zlato-mašnik Ant. Čibašek 10 gld. — Nekdo 5 gld. — Č. g. Fr. Eržen 3 gld. 50 kr. — Č. g. Lov. Kristofič 1 gld 20 kr. — Po prečast. g. dek. dr. J. Sterbencu: Leskovec 5 gld.; Križev 3 gld. 17 kr.; Št. Jernej 3 gld.; Cerklje 1 gld. 90 kr. — Po g. kan. in dek. J. Hofstetter-ju: Postojna 6 gld.; Slavina 5 gld. 20 kr.; Senožče 2 gld. 80 kr.; Vrem 3 gld.; za sv. Očeta iz Slavine 3 gld. 50 kr.; v odkupovanje zamurskih sužnjev Slavina 7 gld 20 kr. — O. g. Jak. Bajec 3 gld.

(Drugi darovi prih.)